

2. *logopedyczne,*
3. *rytmiki,*
4. *gry i zabawy ruchowe wspomagające rozwój umysłowy, fizyczny i ruchowy dziecka,*
5. *zabawy wspomagające rozwój emocjonalny i społeczny dziecka,*

dokonała takiej konkretyzacji. Rozwiązanie to narusza bowiem zasadę ekwiwalentności świadczeń, gdyż niezależnie od tego, jakie świadczenia i w jakim rozmiarze skonsumuje konkretne dziecko, jego rodzice (opiekunowie prawni) będą zobligowani do wniesienia stałej opłaty. I tak, na podstawie kwestionowanej uchwały opłatę we wskazanej wysokości zobowiązani byłiby wносить zarówno rodzice dziecka przebywającego w punkcie przedszkolnym 6 godzin, jak i rodzice dziecka przebywającego w nim 8 godzin, które z oczywistych względów skorzysta z usług oferowanych przez punkt przedszkolny w większym wymiarze.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym wielokrotnie podkreślano, że uchwalona na mocy art. 14 ust. 5 ustawy opłata nie może mieć charakteru stałego, wynika z niej bowiem wówczas obowiązek jej ponoszenia w każdym przypadku uczęszczania przez dziecko do punktu przedszkolnego, bez uwzględnienia przy tym rodzaju świadczeń, ich jakości czy czasu trwania. W wyroku z dnia 3 marca 2009 r., sygn. akt I OSK 1189/08 Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, iż ustalenie opłaty na sztywnym poziomie zobowiązującej do jej ponoszenia niezależnie od czasu korzystania i charakteru dodatkowych świadczeń opiekuńczo-wychowawczych oferowanych przez dany punkt przedszkolny, stanowi istotne naruszenie art. 14 ust. 5 ustawy o systemie oświaty.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzenie nieważności § 1 ust. 2 uchwały Nr XXX/428/09 Rady Gminy Dobra z dnia 24 września 2009 r. w sprawie ustalenia wysokości opłaty za świadczenia punktów przedszkolnych prowadzonych przez Gminę Dobra, w brzmieniu przyjętym § 1 pkt 1 uchwały Nr XLI/568/10 Rady Gminy Dobra z dnia 9 września 2010 r. zmieniającą uchwałę w sprawie ustalenia wysokości opłaty za świadczenia punktów przedszkolnych prowadzonych przez Gminę Dobra, jest konieczne i w pełni uzasadnione.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Wojewody Zachodniopomorskiego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

WOJEWODA ZACHODNIOPOMORSKI

Marcin Zydorowicz

42

**ROZSTRZYGNĘCIE NADZORCZE NR NK.4.0911-103/10[SA]
WOJEWODY ZACHODNIOPOMORSKIEGO**

z dnia 19 października 2010 r.

stwierdzające nieważność uchwały Nr XLI/235/2010 Rady Gminy Osina z dnia 18 września 2010 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Osina w obrębie geodezyjnym Osina.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591; zm.: z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806; z 2003 r. Nr 80, poz. 717 i Nr 162, poz. 1568; z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203 i Nr 167, poz. 1759; z 2005 r. Nr 172, poz. 1441, Nr 175, poz. 1457; z 2006 r. Nr 17, poz. 128, Nr 175, poz. 1457, Nr 181, poz. 1337; z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974, Nr 173, poz. 1218; z 2008 r. Nr 180, poz. 1111, Nr 223, poz. 1458; z 2009 r. Nr 52, poz. 420, Nr 157, poz. 1241; z 2010 r. Nr 28, poz. 142, Nr 28, poz. 146, Nr 106, poz. 675) stwierdzam nieważność:

uchwały Nr XLI/235/2010 Rady Gminy Osina z dnia 18 września 2010 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Osina w obrębie geodezyjnym Osina.

Uzasadnienie

W dniu 18 września 2010 r. Rada Gminy Osina podjęła uchwałę Nr XLI/235/2010 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Osina w obrębie geodezyjnym Osina.

W podstawie prawnej kwestionowanej uchwały organ stanowiący Gminy Osina przywołał art. 20 ust. 1 ustawy 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.), zgodnie z którym *plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu jego zgodności z ustaleniami studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały.* Na podstawie cyt. regulacji Rada Gminy miała kompetencję do podjęcia przedmiotowej uchwały, co nie budzi wątpliwości organu nadzoru. Jednak w toku badania jej legalności stwierdzono, iż została ona podjęta z istotnym naruszeniem przepisów powszechnie obowiązującego prawa.

Z treści art. 20 ust. 2 cyt. wyżej ustawy wynika, że *wójt, (burmistrz, prezydent miasta) przedstawia wojewodzie uchwałę, o której mowa w ust. 1, wraz z załącznikami oraz dokumentacją prac planistycznych w celu oceny ich zgodności z przepisami prawnymi.*

Dokumentację planistyczną stanowią, zgodnie z treścią § 12 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), dokumenty potwierdzające wykonanie czynności określonych w art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Natomiast, przepis art. 17 pkt 6 lit. d - wprowadzony do ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym na mocy art. 70 pkt 4 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 106, poz. 675) - stanowi, że *wójt, (burmistrz, prezydent miasta) po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego uzyskuje opinię o projekcie planu Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w zakresie telekomunikacji.* Z przywołanej regulacji wynika, iż uzyskanie opinii ww. organu stanowi konieczny element postępowania zmierzającego do podjęcia przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Norma z niego wynikająca ma bowiem charakter bezwzględnie obowiązujący. Tym samym, brak wymaganej opinii stanowi naruszenie przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał, a zatem powoduje wadę przewidzianą w art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którym *naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.* Tak rygorystyczne rozwiązanie wprowadzone przez ustawodawcę, nie pozostawia organom nadzoru sfery swobodnego uznania nawet co do stopnia występującego naruszenia prawa w stosunku do okoliczności mających miejsce w analizowanym przypadku.

W tym miejscu zauważyć należy, że wprawdzie procedura planistyczna w omawianej sprawie rozpoczęta została w dniu 27 lutego 2008 r., tj. w dniu podjęcia uchwały Nr XVI/101/2008 Rady Gminy Osina w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jednakże ustawa o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych nie zawiera przepisów przejściowych, które pozwalałyby na zastosowanie regulacji dotychczas obowiązujących, czyli w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją. Brak tych przepisów pozwala na zastosowanie zasady bezpośredniego działania nowego prawa. Oznacza to, że od chwili wejścia w życie nowych norm prawnych należy je stosować do wszystkich stosunków prawnych, zdarzeń czy stanów rzeczy danego rodzaju, zarówno tych, które dopiero powstaną, jak i tych, które powstały wcześniej, przed wejściem w życie nowych przepisów, ale które trwają w okresie dokonywania zmiany prawa (jak w niniejszej sprawie). Procedura planistyczna - w omawianym stanie faktycznym - zakończyła się w dniu 18 września 2010 r., tj. w dniu podjęcia uchwały Nr XLI/235/2010, a więc po upływie ponad dwóch miesięcy od wejścia w życie przepisu art. 17 pkt 6 lit. d ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, na mocy którego organ wykonawczy Gminy Osina zobligowany był do uzyskania wymaganej opinii Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Z przeprowadzonego postępowania nadzorczego wynika jednak, iż Wójt Gminy Osina - wbrew dyspozycji zawartej w ww. przepisie - nie uzyskał wymaganej opinii, o czym poinformował organ nadzoru pismem z dnia 6 października 2010 r.

W związku z powyższym stwierdzenie nieważności uchwały Nr XLI/235/2010 Rady Gminy Osina z dnia 18 września 2010 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Osina w obrębie geodezyjnym Osina, jest w pełni uzasadnione i konieczne.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie. Skargę wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia za pośrednictwem Wojewody Zachodniopomorskiego.

w.z. WOJEWODY ZACHODNIOPOMORSKIEGO

Andrzej Chmielewski
WICEWOJEWODA

43

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK.4.0911-108/10[SA] WOJEWODY ZACHODNIOPOMORSKIEGO

z dnia 29 października 2010 r.

stwierdzające nieważność § 4 uchwały Nr LXIII/1070/2010 Rady Miejskiej w Barlinku z dnia 12 października 2010 r. w sprawie zakazu wprowadzania do obrotu tzw. dopalaczy na terenie miasta i gminy Barlinek.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591; zm.: z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806; z 2003 r. Nr 80, poz. 717 i Nr 162, poz. 1568; z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203 i Nr 167, poz. 1759; z 2005 r. Nr 172, poz. 1441, Nr 175, poz. 1457 oraz z 2006 r. Nr 17, poz. 128, Nr 175, poz. 1457, Nr 181, poz. 1337; z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974, Nr 173, poz. 1218; z 2008 r. Nr 180, poz. 1111, Nr 223, poz. 1458; z 2009 r. Nr 52, poz. 420, Nr 157, poz. 1241; z 2010 r. Nr 28, poz. 142, Nr 28, poz. 146, Nr 106, poz. 675) stwierdzam nieważność:

§ 4 uchwały Nr LXIII/1070/2010 Rady Miejskiej w Barlinku z dnia 12 października 2010 r. w sprawie zakazu wprowadzania do obrotu tzw. dopalaczy na terenie miasta i gminy Barlinek.

Uzasadnienie

W dniu 12 października 2010 r. Rada Miejska w Barlinku podjęła uchwałę Nr LXIII/1070/2010 w sprawie zakazu wprowadzania do obrotu tzw. dopalaczy na terenie miasta i gminy Barlinek.

W podstawie prawnej ww. uchwały Rada przywołała, m.in. przepisy art. 40 ust. 3 i 4 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którymi organ stanowiący gminy ma kompetencję do wydawania aktów prawa miejscowego, w tym przepisów porządkowych.

W § 2 uchwały Nr LXIII/1070/2010 Rada postanowiła, że w celu ochrony życia i zdrowia obywateli oraz dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego wprowadza się zakaz wprowadzania do obrotu tzw. dopalaczy na terenie miasta i gminy Barlinek. Z kolei, w § 3 tejże uchwały Rada wskazała, że naruszenie zakazu, o którym mowa w § 2 podlega karze grzywny wymierzonej w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2007 r. Nr 109, poz. 756 z ze zm.) oraz ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 848 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że postanowienia uchwały Rady Miejskiej w Barlinku podjętej na sesji w dniu 12 października 2010 r. stanowią przepisy porządkowe, o których mowa w art. 40 ust. 3 i 4 ustawy o samorządzie gminnym. Zatem, przy określaniu ich wejścia w życie zastosowanie winny mieć przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 68, poz. 449 ze zm.).

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 3 tejże ustawy przepisy porządkowe wchodzi w życie po upływie trzech dni od dnia ich ogłoszenia. W uzasadnionych przypadkach przepisy porządkowe mogą wchodzić w życie w terminie krótszym niż trzy dni, a jeżeli zwłoka w wejściu w życie przepisów porządkowych mogłaby spowodować nieodwracalne szkody lub poważne zagrożenia życia, zdrowia lub mienia, można